Dosar nr. 3-220/2026
2-26009834-12-3-28012026

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

27 aprilie 2026 mun. Chișinău

Judecătorul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, Irina Maxim, specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ, examinând în procedură scrisă, cauza în contencios administrativ, la acțiunea depusă de Spînu Igor împotriva Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului mun. Chișinău, privind accesul la informație (în baza cererii nr. 4255 din 27 noiembrie 2025), anularea răspunsurilor și obligarea furnizării informațiilor,

a c o n s t a t a t :

Argumentele reclamantului :

1. La data de 28 ianuarie 2026 Spînu Igor, prin intermediul poștei electronice a instanței, a înaintat o acțiune în contencios administrativ împotriva Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului mun. Chișinău (în continuare DGPDC), prin care a solicitat:
   - anularea răspunsurilor DGPDC mun. Chișinău nr.4255; 4259 din 26 decembrie 2025 și nr.4682 din 13 ianuarie 2026 și obligarea furnizării informațiilor solicitate, în baza cererii nr. 4255 din 27 noiembrie 2025.
2. La 27 februarie 2026, tot prin intermediul poștei electronice a instanței, Spînu Igor a depus o cerere de completare a acțiunii, în ceea ce privește aspecte de admisibilitate și probarea dreptului vătămat (f.d. 50-68).
3. În motivarea acțiunii și a cererii de completare depuse ulterior, a indicat reclamantul că la 28 noiembrie 2025 a solicitat DGPDC să-i elibereze actele administrative care au stat la baza delegării dreptului de reprezentare a copiilor săi minori către entități private, deși dânsul era unicul reprezentant legal.
4. A explicat că pârâtul a emis răspunsul nr. 4255 din 26 decembrie 2025, prin care a susținut în mod evaziv că acordul de colaborare nu s-a bazat pe un act administrativ, dar pe acordul părților și că avocata nu a acționat în calitate de reprezentant legal, afirmație contrazisă de mandatul seria MA nr. 1485378, care prevede expres „reprezentarea intereselor”.

5. A relevat că a formulat cerere prealabilă la 30 decembrie 2025, contestând refuzul DGPDC și invocând Decizia Curții de Apel din 09 decembrie 2025, prin care s-a stabilit definitiv că acțiunile autorității privind luarea copiilor de la părinte au fost neîntemeiate. La 13 ianuarie 2026 DGPDC a respins și această cerere, refuzând să înlăture încălcările semnalate.
6. A motivat că refuzul de a-i comunica actele administrative încalcă prevederile Codului administrativ, întrucât orice delegare a atribuțiilor unei autorități publice către entități private trebuie să fie fundamentată pe un act administrativ individual, iar nu pe simple „înțelegeri”.
7. A specificat că Decizia Curții de Apel din 09 decembrie 2025 a înlăturat orice temei juridic al măsurilor adoptate împotriva sa, întrucât instanța a constatat că luarea copiilor a fost neîntemeiată și a respins cererea Direcției.
8. A subliniat că autoritatea a încălcat și Legea nr.100/2017, deoarece avea obligația de a acționa exclusiv în limitele legii, de a emite acte administrative care să justifice colaborarea cu entități private și de a asigura transparența activității administrative și a cheltuielilor publice.
9. A evidențiat că potrivit Codului familiei este reprezentantul legal al copiilor și exercită această calitate fără a avea nevoie de împuterniciri speciale. Angajarea unui avocat de către un ONG pentru reprezentarea copiilor săi, fără acordul său și fără existența unei hotărâri de decădere din drepturile părintești, a încălcat normele imperative privind reprezentarea legală și ordinea publică în materia dreptului familiei.
10. A arătat că refuzul DGPDC de a-i comunica actele solicitate i-au încălcat dreptul de acces la informațiile privind copiii săi, garantat atât de Codul familiei, cât și de Constituție, afectând exercitarea atribuțiilor sale de părinte și reprezentant legal.
11. A invocat că intervenția autorităților și colaborarea cu A.O. „Centrul de Drept al Femeilor” au constituit o ingerință nejustificată în viața sa de familie, contrară Legii nr. 140/2013 și art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.
12. A consemnat că Decizia Curții de Apel din 09 decembrie 2025 are autoritate de lucru judecat și stabilește definitiv că acțiunile Direcției privind luarea copiilor au fost neîntemeiate, cererea acesteia a fost respinsă și că nu au existat motive legale pentru separarea copiilor de reclamant.
13. A explicat că această hotărâre confirmă implicit faptul că nu și-a pierdut niciodată calitatea de unic reprezentant legal al copiilor, deoarece nu a fost decăzut și nici suspendat din exercițiul drepturilor părintești. Orice delegare a reprezentării către terți în această perioadă a constituit o ingerință nejustificată în drepturile sale.

14. A remarcat că refuzul de a prezenta actul administrativ sau de a confirma inexistența acestuia menține o stare contrară lucrului judecat. A arătat că ștampila și semnătura autorității aplicate pe mandatul avocațial continuă să producă aparența unor efecte juridice valide, deși temeiul lor a fost declarat neîntemeiat.
15. A demonstrat că această situație îi produce o vătămare continuă, întrucât este obligat să suporte consecințele unui mandat aparent legal, emis fără bază juridică, ceea ce afectează validitatea actelor întocmite în perioada respectivă și îi prejudiciază imaginea și reputația.
16. A menționat că mandatul avocațial seria MA nr. 1485378 reprezintă principala dovadă a reprezentării nelegale, întrucât acesta a fost semnat și ștampilat de DPDC Botanica și conferă expres avocatei dreptul de „reprezentare a intereselor" copiilor săi, fără existența vreunui act administrativ care să permită o asemenea delegare.

Obiecțiile DGPDC

17. Prin referința depusă, DGPDC a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată, în temeiul art. 224 alin.(1) lit.f) Cod administrativ (f.d. 45-47).
18. În acest sens, a explicat că reclamantul a solicitat obligarea autorității să elibereze copia unui pretins „act administrativ", prin care autoritatea ar fi delegat dreptul de reprezentare a intereselor minorilor ***** către A.O. „Centrul de Drept al Femeilor".
19. A menționat că de fapt reclamantul prin această solicitare încearcă să obțină constatarea existenței unui act administrativ individual, care nu a fost emis, deoarece argumentele invocate de acesta nu se întemeiază pe un asemenea act.
20. A explicat autoritatea, prin răspunsurile sale că Acordul de colaborare încheiat cu A.O. „Centrul de Drept al Femeilor" nu este un act administrativ individual și colaborarea instituțională nu echivalează cu transferul competenței tutelare. În cazul dat însă nu există un act normativ sau individual prin care DGPDC ar fi substituit reprezentantul legal al minorilor.
21. În ceea ce privește contractul de asistență juridică nr. 9 din 05 februarie 2020, la care a făcut referire reclamantul, a menționat că acesta a fost încheiat între A.O. „Centrul de Drept al Femeilor" și Cabinetul Avocatului „Andriuța Violeta", reprezentând un contract civil de prestări servicii juridice, care nu constituie un act administrativ și nu reprezintă delegare de competență administrativă.
22. A notat că autoritatea tutelară poate solicita sprijin de specialitate în interesul superior al copilului, fără ca aceasta să echivaleze cu substituirea reprezentantului

legal. Reprezentarea juridică în instanță nu transformă avocatul în „autoritate publică” și nu presupune transfer de competență administrativă.

23. A concluzionat că potrivit prevederilor Legii nr. 140/2023 și Convenției ONU privind Drepturile Copilului, autoritatea tutelară are obligația de a interveni în situații de risc. Situația de sprijin juridic extern în situații complexe nu reprezintă transfer de competență și substituirea părintelui în drepturile sale.
24. În ceea ce privește invocarea de către reclamant a Deciziei Curții de Apel Centru din 09 decembrie 2025, dosar nr. 3a - 808/24, a considerat invocarea acestei decizii ca fiind nerelevantă pentru obiectul prezentului litigiu, deoarece aceasta vizează doar legalitatea luării copiilor și nu statuează asupra obligației autorității de a emite sau prezenta un act administrativ și nu transformă un contract civil într-un act administrativ.

Aprecierea judecătorului :

25. Studiind materialele dosarului, judecătorul apreciază cererea de chemare în judecată admisibilă și pasibilă respingerii, din următoarele considerente:

Cu privire la admisibilitatea acţiunii în contenciosul administrativ:

26. Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, *autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor*.
27. Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, *instanţa verifică din oficiu dacă sunt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Daca este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs*.
28. Alin. (2) al aceluiaşi articol stabileşte că *acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: a) există o hotărîre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunţat la acţiune sau şi-a retras acţiunea într-un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept sau că între parţi s-a încheiat o tranzacţie de împăcare; c) la aceeaşi sau la altă instanţă de judecată se examinează o acţiune între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; d) acţiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17; f) nu sînt*

întrunite condiţiile prevăzute la art.208; g) acţiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerinţelor prevăzute la art.211 alin.(1) şi (2) şi art.212 alin.(1) şi reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

29. Judecătorul reține că prin solicitările revendicate în fața instanței, reclamantul pretinde anularea răspunsurilor DGPDC mun. Chișinău nr.4255; 4259 din 26 decembrie 2025 și nr.4682 din 13 ianuarie 2026 și obligarea furnizării informațiilor solicitate, în baza cererii nr. 4255 din 27 noiembrie 2025.
30. Astfel, Spînu Igor, prin acțiunea înaintată revendică informații care se pretind că nu au fost oferite de partea pârâtă, prin urmare pretențiile respective sunt susceptibile controlului judecătoresc, în ordinea contenciosului administrativ în lumina prevederilor art. 39, 189 și art. 206 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ.
31. Potrivit art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, *prevederile acestui cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ*.
32. Conform alin. (2) al aceluiași articol, *anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor acestui cod*.
33. Corelând aceste prevederi legale cu revendicările înaintate de reclamant, judecătorul reține că raportul juridic litigios dintre părți este guvernat și de Legea privind accesul la informațiile de interes public nr.148 din 9 iunie 2023.
34. În corespundere cu art. 25 alin. (1) din Legea privind accesul la informații de interes public nr. 148 din 09 iunie 2023 (în vigoare din 08.01.2024), *orice persoană care revendică dreptul de acces la informaţiile de interes public poate contesta în instanţa de judecată orice acţiune sau inacţiune a furnizorilor de informaţii prin care s-au încălcat prevederile acestei legi. (2) Contestarea acţiunilor sau inacţiunilor furnizorilor de informaţii se realizează prin depunerea unei acţiuni în contencios administrativ, care se înaintează şi se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, cu excepţiile şi completările stabilite de prezenta lege. În partea ce ţine de procedura contenciosului administrativ, toţi furnizorii de informaţii sunt asimilaţi autorităţilor publice*.

35. Totodată, conform art. 25 alin. (3) din Legea privind accesul la informații de interes public nr. 148 din 09 iunie 2023 (în vigoare din 08.01.2024)*, acţiunea în contencios administrativ se înaintează în decurs de 30 de zile de la data comunicării răspunsului furnizorului de informaţii*. *Dacă furnizorul de informaţii nu soluţionează cererea în termenul prevăzut la art. 19, acţiunea în contencios administrativ poate fi înaintată în decursul unui an de la data expirării termenului*.
36. Așa cum rezultă din materialele dosarului administrativ, cererea reclamantului privind furnizarea informației datează cu 27 noiembrie 2025 (f.d. administrativ 1-2).
37. Prin scrisoarea DGPDC mun. Chișinău nr.4255; 4259 din 26 decembrie 2025 reclamantului i s-a oferit răspuns la cerere (f.d. administrativ 7-8).
38. Litigiul dedus judecății este exceptat de la obligativitatea tranșării prejudiciare în conformitate cu art. 25 alin. (2) din Legea privind accesul la informațiile de interes public, combinat cu art. 163 lit. c) din Codul administrativ.
39. Totuși, Spînu Igor la 29 decembrie 2025 a depus o cerere prealabilă în adresa autorității pârâte, obiectul cererii fiind dezacordul cu răspunsul nr.4255; 4259 din 26 decembrie 2025, emis de DGPDC (f.d. administrativ 9-11).
40. Corelând momentul comunicării răspunsului furnizorului de informații, cu momentul înaintării de către solicitantul de informații a acțiunii în judecată, se atestă întrunirea termenului legal de valorificare a acțiunii.
41. În ceea ce privește aspectele legate de dreptul vătămat al reclamantului, expuse în cererea intitulată de reclamant ca fiind de completare a stării de fapt și de drept cu privire la admisibilitatea acțiunii (f.d. 51-68), judecătorul notează următoarele:
42. Reieșind din prevederile art.25 din Legea privind accesul la informațiile de interes public nr. 148 din 09 iunie 2023, *orice persoană care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate contesta în instanța de judecată orice acțiune sau inacțiune a furnizorilor de informații prin care s-au încălcat prevederile acestei legi*.
43. Prin urmare, este cert faptul că Legea privind accesul la informațiile de interes public nr.148 din 09 iunie 2023 oferă o protecție specială pentru dreptul cetățenilor de a solicita informații publice.
44. Acest drept prevalează asupra condițiilor din Codul administrativ, care impune ca reclamantul să aibă un „drept vătămat propriu” pentru a putea iniția o acțiune în contencios administrativ. Legea privind accesul la informațiile de interes public nr. 148 din 09 iunie 2023 nu face o astfel de distincție, ceea ce înseamnă că *orice persoană* care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate

solicita instanței să soluționeze cazul, chiar și în absența unui drept vătămat propriu, așa cum prevede Codul administrativ.

45. În ceea ce privește celelalte aspecte invocate de reclamant în cererea intitulată ca fiind de completare a stării de fapt și de drept cu privire la admisibilitatea acțiunii (f.d. 51-68), se explică reclamantului că acestea excedă competența instanței în categoria dată de litigii, în care judecătorul examinează două aspecte: dreptul de a solicita şi dreptul de a primi informații.
46. Astfel, ținînd cont de circumstanțele constatate, raportate la prevederile legale enunțate, judecătorul reține că acțiunea reclamantului este depusă cu respectarea competenței materiale și jurisdicționale, în termenul prevăzut de lege, astfel acţiunea este admisibilă.

În privinţa fondului acţiunii în contenciosul administrativ, judecătorul reţine următoarele:

47. Conform art. 34 din Constituție, *dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit. Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal*.
48. Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituție, *persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei*.
49. În corespundere cu pct. 27 din Hotărîrea Curții Constituționale din 14 ianuarie 2021, Curtea relevă că acest drept comportă două aspecte: dreptul de a solicita şi dreptul de a primi informații. În acest sens, orice autoritate şi/sau instituție publică este obligată să ofere informațiile solicitate, atît timp cît nu există un motiv legitim de a refuza aceste solicitări (HCC nr. 19 din 22 iunie 2015, §§ 34- 35; HCC nr.16 din 18 mai 2016, §48; HCC nr. 29 din 12 decembrie 2019, § 35).
50. Curtea Europeană a Drepturilor Omului recunoaște importanța accesului la informație pentru protejarea dreptului la libertatea de exprimare, consfințit în articolul 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, potrivit căruia „orice persoană are dreptul la libertate de exprimare[1]. Acest drept include libertatea de opinie şi libertatea de a primi sau a comunica informaţii ori idei fără amestecul autorităţilor publice şi fără a ţine seama de frontiere.”
51. Din actele cauzei rezultă că la 27 noiembrie 2025 Spînu Igor s-a adresat la Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului mun. Chișinău cu o cerere, prin care a solicitat: eliberarea actului administrativ (dispoziției) și a temeiului legal de

încheiere și/sau delegare a dreptului de reprezentare către A.O. „Centrul de Drept al Femeilor” în cazul minorelor *****, de către avocatul Andriuță Violeta, în dosarul penal nr. 2021420884, pe parcursul anilor 2020 – 2021 (f.d. administrativ 1-2).

52. Prin răspunsul nr. 4255; 4259 din 26 decembrie 2025 Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului mun. Chișinău i-a comunicat reclamantului că la 14 februarie 2019, copiii ***** au fost luați de la părinți și plasați în regim de urgență într-un serviciu specializat, conform legislației privind protecția copiilor aflați în situație de risc. Ulterior, instanța a dispus luarea copiilor de la tatăl lor, Igor Spînu, fără decăderea acestuia din drepturile părintești.
53. S-a mai comunicat prin același răspuns că la 04 aprilie 2019 a fost pornită o cauză penală, iar, având în vedere complexitatea acesteia, Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului Botanica a solicitat Centrului de Drept al Femeilor desemnarea unui avocat pentru acordarea asistenței juridice copiilor în instanță. În acest context, la 5 februarie 2020 a fost încheiat contractul de asistență juridică nr. 09 între Centrul de Drept al Femeilor și Cabinetul Avocatului „Andriuța Violeta”.
54. La fel, prin același răspuns, autoritatea a explicat că avocata Andriuța Violeta nu a avut calitatea de reprezentant legal al copiilor, doar a acordat asistență juridică în baza mandatului și la solicitarea Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului Botanica. Reprezentarea legală a copiilor revenea autorității tutelare Botanica, autoritate responsabilă de aplicarea procedurilor de protecție specială și de intervenție pentru copii aflați în situație de risc, conform Legii nr. 140/2013. De asemenea, instanța de judecată în procesul de judecată a admis mandatul avocatei cu toate împuternicirile legale.
55. Referitor la Acordul de colaborare dintre DGPDC și Centrul de Drept al Femeilor, instituția a precizat că acesta a fost încheiat prin acordul părților, în baza relațiilor de colaborare existente, și nu constituie un act administrativ emis prin dispoziție sau decizie. În ceea ce privește demersul de delegare a avocatului și Contractul de Asistență Juridică nr. 09 din 5 februarie 2020, DGPDC a indicat faptul că solicitările privind aceste documente urmează să fie adresate Centrului de Drept al Femeilor. În final, DGPDC a reiterat că, potrivit legislației naționale și Convenției ONU privind Drepturile Copilului, interesul superior al copilului trebuie să prevaleze în toate deciziile care îl privesc.
56. Nefiind de acord cu acest răspuns, la 29 decembrie 2025 Spînu Igor a depus o altă cerere în adresa DGPDC, înregistrată cu nr. 4682, prin care a solicitat anularea răspunsului nr. 4255; 4259 din 26 decembrie 2025 și reexaminarea cererii sale cu nr. 4255 din 27.11.2025 (f.d. administrativ 9-11).

57. Prin scrisoarea nr. 4682 din 13 ianuarie 2026 DGPDC a explicat reclamantului: cererea prealabilă reprezintă o cale administrativă de contestare prin care o persoană care se consideră vătămată într-un drept sau interes legitim poate solicita autorității emitente anularea, modificarea sau emiterea unui act administrativ ori repararea prejudiciului cauzat. Instituția a invocat și prevederile art.141 Cod administrativ, care stabilesc cazurile în care un act administrativ individual poate fi declarat nul.
58. Astfel, în urma examinării cererii prealabile, Direcția a concluzionat că actele administrative contestate nu se încadrează în nici unul dintre cazurile de nulitate prevăzute de art. 141 din Codul administrativ. Din acest motiv, autoritatea a considerat că nu există temei legal pentru anularea acestora și a decis respingerea cererii prealabile.
59. În final, Direcția a precizat că legalitatea și corectitudinea actelor administrative pot fi verificate în condițiile prevăzute de Codul administrativ și a informat petiționarul că, în cazul în care nu este de acord cu soluția adoptată, are dreptul de a-și apăra drepturile prin introducerea unei acțiuni în contencios administrativ, conform legislației în vigoare.
60. Reieșind din textul revindecărilor formulate de reclamant în acțiunea depusă, acesta își exprimă dezacordul în legătură cu răspunsurile DGPDC nr.4255; 4259 din 26 decembrie 2025 și nr.4682 din 13 ianuarie 2026 și obligarea furnizării informațiilor în baza cererii nr. 4255 din 27 noiembrie 2025.
61. Astfel, aplicabile speței sunt prevederile art.9 alin.(1) Cod administrativ, potrivit căruia *prin petiţie, în sensul acestui cod, se înţelege orice cerere, sesizare sau propunere adresată unei autorităţi publice de către o persoană fizică sau juridică*.
62. Art. 16 din Codul administrativ prevede că *dreptul discreţionar al autorităţii publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluţii posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziţie legală. Exercitarea dreptului discreţionar nu permite desfăşurarea unei activităţi administrative arbitrare*.
63. Art. 64 alin. (1) din Codul administrativ stabilește că *autoritatea publică este obligată să soluţioneze o cerere potrivit competenţelor sale şi în termenul stabilit de lege*.
64. Potrivit art.72 Cod administrativ *(1) Prin petiţie poate fi iniţiată o procedură administrativă sau aceasta poate face parte dintr-o procedură administrativă deja iniţiată. (2) Petiţia poate fi: a) depusă în scris la autoritatea publică ori expediată prin poştă sau fax; b) transmisă în formă electronică; c) depusă verbal, fiind consemnată într-un proces-verbal. (3) Dacă se transmite în formă electronică,*

petiţia trebuie să corespundă cerinţelor legale stabilite pentru un document electronic.

65. Art. 73 din Codul administrativ statuează că *autoritatea publică este obligată să primească şi să înregistreze imediat petiţia sau alte documente depuse în cadrul procedurii administrative. Autoritatea publică nu are dreptul să refuze primirea petiţiilor doar din motiv că nu se consideră competentă sau pentru că ar considera petiţia ca fiind inadmisibilă sau neîntemeiată*.
66. În corespundere cu art.4 din Legea nr.148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public, *în sensul prezentei legi, informaţii de interes public sunt toate informațiile deținute de furnizorii de informaţii, indiferent de suportul de stocare (pe hîrtie, în formă electronică sau în orice alt format)*.
67. Conform art.6 din Legea privind accesul la informațiile de interes public nr.148 din 09.06.2023, *orice persoană fizică sau juridică are dreptul la accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege. (2) Furnizorii de informaţii sunt obligaţi să asigure accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege.*
68. În corespundere cu art. 13 alin.(1)-(2) din Legea nr.148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public, *orice persoană fizică sau juridică (în continuare – solicitant) are dreptul să solicite și să obțină informaţii de interes public în condițiile legii, prin înaintarea unei cereri de comunicare a informațiilor de interes public. (2) Furnizorii de informaţii sunt obligaţi să comunice informațiile de interes public solicitate, în condițiile legii.*
69. În temeiul 14 alin.(1) din Legea nr.148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public, *cererea se înaintează furnizorului de informaţii și poate fi: a)transmisă în formă electronică; b) depusă în scris sau expediată prin poștă; c)adresată verbal (direct sau prin telefon).*
70. În corespundere cu art.19 din Legea nr.148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public, *informațiile de interes public se comunică solicitantului din momentul în care sunt disponibile pentru a fi comunicate, dar nu mai tîrziu de 10 zile de la data înregistrării cererii. (2) Termenul stabilit la alin. (1) poate fi prelungit cu cel mult 7 zile în cazul în care cererea este complexă sau se solicită un volum mare de informaţii, care necesită timp suplimentar pentru prelucrare. Prelungirea are efect doar dacă solicitantul este informat despre aceasta în scris, în interiorul termenului prevăzut la alin. (1) și cu indicarea motivelor prelungirii. (3) În cazul conexării cererilor conform art.18, termenul de examinare și soluționare curge de la data înregistrării primei cereri înaintate de către solicitant. (4) Cererile adresate verbal se soluționează imediat, în ziua*

înaintării, dacă informațiile solicitate sunt disponibile pentru a fi comunicate imediat. În cazul în care informațiile solicitate nu sunt disponibile pentru a fi comunicate imediat sau acestea sunt cu accesibilitate limitată, solicitantul este îndrumat să înainteze o cerere în formă electronică sau în scris, care va fi examinată și soluționată în termenele prevăzute la alin. (1)–(3).

71. Potrivit art.26 alin.(1) – (2) din Legea privind accesul la informațiile de interes public nr.148 din 09.06.2023, *cauzele de contencios administrativ, intentate conform art.25, se examinează și se soluționează în procedură scrisă, în termen de cel mult 3 luni de la data acceptării acțiunii. Judecătorul poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea reclamantului de a examina acțiunea în ședință publică. Judecătorul poate respinge o astfel de solicitare în cazul în care consideră că, ținînd cont de împrejurările cauzei, nu sunt necesare dezbateri publice. Respingerea se dispune printr-o încheiere motivată, care poate fi atacată odată cu fondul.*
72. Analizînd conținutul prezentei acțiuni, judecătorul a apreciat că nu a fost necesară petrecerea dezbaterilor publice, iar cauza a fost soluționată în procedură scrisă.
73. În ceea ce privește solicitările înaintate de reclamant raportate la prevederile legale din Legea nr.148 din 09.06.2023, judecătorul nu constată careva încălcări admise de autoritatea pârâtă, în privința cărora reclamantul își manifestă dezacordul.
74. Aceasta pentru că pornind de la conținutul cererii nr. 4255 din 27 noiembrie 2025 adresată DGPDC rezultă că aceasta constituie o petiție în sensul art. 9 alin. (1) și art. 72 din Codul administrativ, obligând autoritatea să o examineze în limitele competenței sale.
75. Totodată, aceasta reprezintă și o cerere de comunicare a informațiilor, în sensul art. 13 din Legea nr. 148/2023, astfel încât autoritatea avea obligația de a o soluționa în termenul și în condițiile prevăzute de lege.
76. Judecătorul reține *ab initio* că, în litigiile întemeiate pe Legea nr.148/2023 instanța nu este chemată să stabilească veridicitatea informațiilor comunicate de furnizor și nici să soluționeze litigii materiale dintre părți. Controlul judecătoresc se limitează la verificarea respectării obligației furnizorului de a comunica informațiile și documentele pe care le deține ori de a explica, în mod motivat, inexistența acestora. Eventualele dezacorduri privind legalitatea situațiilor de fapt descrise în răspuns excedează obiectului prezentului litigiu.
77. Judecătorul constată că obligația legală de a examina cererea reclamantului a fost respectată de autoritatea pârâtă. Din răspunsul nr. 4255 și nr. 4259 din 26 decembrie 2025 rezultă că DGPDCP nu s-a limitat la un răspuns formal, dar a

oferit reclamantului explicații detaliate privind situația juridică a copiilor minori, împrejurările în care aceștia au fost plasați în servicii de protecție, contextul inițierii cauzei penale, rolul autorității tutelare și modalitatea în care a fost asigurată asistența juridică a minorilor.

78. Mai mult, autoritatea a precizat expres că avocatul Andriuța Violeta nu a avut calitatea de reprezentant legal al copiilor, dar a acordat exclusiv asistență juridică în baza unui contract încheiat între Centrul de Drept al Femeilor și cabinetul avocatului, la solicitarea Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului Botanica. Totodată, a fost explicat că reprezentarea legală a copiilor aparținea autorității tutelare competente, în conformitate cu Legea nr. 140/2013 privind protecția specială a copiilor aflați în situație de risc.
79. Prin urmare, informațiile comunicate de autoritate răspund în mod direct întrebării formulate de reclamant, întrucât clarifică faptul esențial că actul administrativ pretins de acesta nu există în forma presupusă de reclamant.
80. Din răspunsul autorității rezultă că nu a fost emisă o dispoziție administrativă prin care să fie delegată reprezentarea legală către Centrul de Drept al Femeilor, deoarece reprezentarea legală nu a fost niciodată transmisă acestei organizații. Dimpotrivă, reprezentarea legală a continuat să aparțină autorității tutelare, în timp ce avocatul desemnat a prestat exclusiv servicii de asistență juridică în temeiul unui contract civil de asistență juridică.
81. Această distincție prezintă relevanță juridică deosebită. Reclamantul pornește de la premisa existenței unui act administrativ individual de delegare a reprezentării legale, însă această premisă este infirmată de înscrisurile administrate în cauză.
82. Or, reieșind din prevederile art.10 Cod administrativ rezultă că actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.
83. În același timp, dreptul de acces la informații presupune obligația furnizorului de a comunica informațiile și documentele pe care le deține efectiv, iar nu obligația de a crea informații inexistente, de a emite acte administrative cu caracter retroactiv sau de a confirma existența unor documente care nu au fost niciodată întocmite.
84. Prin urmare, în măsura în care autoritatea explică inexistența documentului solicitat și oferă toate clarificările necesare privind raporturile juridice existente, aceasta își execută obligația legală de informare.
85. Totodată, instanța observă că autoritatea a indicat reclamantului și situația juridică a Acordului de colaborare încheiat cu Centrul de Drept al Femeilor, precizând că

acesta nu reprezintă un act administrativ individual, dar un acord de colaborare încheiat prin voința părților. În plus, în privința Contractului de asistență juridică nr. 09 din 05 februarie 2020 și a demersului privind desemnarea avocatului, autoritatea a explicat că aceste documente nu se află în posesia sa, dar la Centrul de Drept al Femeilor.

86. Această conduită corespunde obligației de bună administrare și principiului cooperării loiale dintre administrație și particulari, autoritatea oferind toate informațiile pe care le deține.
87. Faptul că reclamantul nu a fost de acord cu conținutul răspunsului nu transformă răspunsul într-un refuz de comunicare a informațiilor. Legea nr. 148/2023 garantează accesul la informațiile de interes public, însă nu consacră dreptul solicitantului de a obține un răspuns conform propriilor așteptări sau convingeri.
88. Obiectul controlului judecătoresc îl constituie legalitatea conduitei autorității, iar nu aprecierea subiectivă a reclamantului asupra suficienței sau oportunității explicațiilor primite. În lipsa unei obligații legale încălcate, judecătorul nu poate substitui autoritatea publică în aprecierea modalității de redactare a răspunsului și nici nu poate obliga furnizorul de informații să emită documente inexistente ori să ofere explicații suplimentare peste cele impuse de lege.
89. În ceea ce privește cererea prealabilă formulată ulterior de reclamant, judecătorul constată că aceasta a fost, de asemenea, examinată de autoritate prin răspunsul nr.4682 din 13 ianuarie 2026, deși această categorie de litigii este exceptată de la obligativitatea tranșării prejudiciare.
90. Așadar, judecătorul menționează că autoritatea și-a exercitat atribuțiile în limitele competenței conferite de lege, astfel cum impune art. 64 din Codul administrativ, iar procedura administrativă efectuată se înscrie în prevederile legale prescrise.
91. Or, din ansamblul probelor administrate nu rezultă că autoritatea pârâtă ar fi refuzat nejustificat furnizarea informațiilor, ar fi denaturat conținutul documentelor deținute sau ar fi omis examinarea cererii reclamantului.
92. Dimpotrivă, răspunsurile emise demonstrează că autoritatea a analizat solicitarea, a identificat informațiile relevante, a explicat cadrul juridic aplicabil și a delimitat actele administrative de raporturile contractuale de drept privat existente între Centrul de Drept al Femeilor și avocatul desemnat.
93. În consecință, judecătorul apreciază că reclamantul nu a făcut dovada existenței unei încălcări a dispozițiilor art. 6, art. 13, art. 14 sau art. 19 din Legea nr. 148/2023 și nici a prevederilor Codului administrativ privind examinarea petițiilor.
94. Nemulțumirea reclamantului vizează, în realitate, conținutul informațiilor comunicate și concluziile autorității referitoare la inexistența actului administrativ

pretins, aspect care nu poate fundamenta admiterea acțiunii, motiv pentru care aceasta urmează a fi respinsă.

95. în conformitate cu prevederile art. 26 al Legii privind accesul la informațiile de interes public nr. 148 din 09.06.2023, art. 224 alin.(1) lit. f) Cod administrativ, judecătorul,

h o t ă r ă ș t e:

Acțiunea în contencios administrativ înaintată de Spînu Igor împotriva Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului mun. Chișinău, privind accesul la informație (în baza cererii nr. 4255 din 27 noiembrie 2025), anularea răspunsurilor Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului mun. Chișinău nr.4255; 4259 din 26 decembrie 2025 și nr.4682 din 13 ianuarie 2026 și obligarea furnizării informațiilor, se respinge ca neîntemeiată.

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Judecător Irina MAXIM